

woord gegeven en maakte er een gewetenszaak van den jongeling te verbieden aan zijne roeping gehoor te geven.

Maar telkens kwam die leerling met nieuwe schetsjes en studietjes of zat daaraan op de lange middaglessen te arbeiden en eindelijk was de onderwijzer overwonnen. Het verraad aan den vader werd gepleegd!

In den aanvang, tersluiks en van eenigen afstand, keek hij over den schouder van Albert Neuhuys naar het werk, dat deze ondernomen had; later van meer nabij, en dan stond hij te dribbelen van ongeduld om den talentvollen beginner op fouten te wijzen en een wenk te geven hoe die te verbeteren.

Het ijs was gebroken! Weldra wendde hij zich maar half meer om en het duurde niet lang of Craeyvanger achtte zich bij zooveel „roeping” niet meer gebonden aan zijn, den vader gegeven woord en zat nevens den jongen artiest, om hem in de geheimen der kunst intewijden.

Maar ondanks dit alles wist Craeyvanger van niets en wilde van niets weten.

Inmiddels had Neuhuys zijne moeder voor het pleit gewonnen en werd door haar de aankoop van de tubes verf en andere benodigdheden bekostigd. Voorts werd er in het diepst geheim op den zolder een klein atelier ingericht, waar de oude schoonmaakster zijner moeder hem gedurende een paar uren daags tot model diende.

Zoo werkte en studeerde hij, ondanks zomerwarmte en winterkoude, op zijn zolderkamertje vol ijver en toewijding, totdat eene toevallige gebeurtenis plotseling eene groote verandering en verbetering in zijn levenslot bracht.

Hij verplichtte namelijk eens eenen vriend door voor dezen naar eene fotografie een portret in olieverf van diens zuster te schilderen. Dit werk van den schilder kwam in handen van een kunsthandelaar, tot wien de vriend zich gewend had om het te omlijsten, en het liet niet na, diens aandacht in hooge mate te trekken.

Hij vroeg den naam des schilders, maakte kennis met dezen en stelde hem voor, dergelijke portretten voor hem te maken, waarvoor hij hem een vasten prijs zou betalen. Eéne voorwaarde was er echter aan verbonden: des schilders naam moest onbekend blijven. Neuhuys, blijde zoo plotseling een behoorlijk inkomen te zullen hebben, stemde toe en de bestellingen bleven niet uit. Neuhuys had zooveel werk als hij maar af kon.

De kunsthandelaar gedachtig aan: een profeet, enz. maakte „sub rosa” aan iedereen bekend, dat hij in aanraking was gekomen met een beroemden Franschen schilder, de beroemdste wel van zijn land, die, wegens huiselijk verdriet — hij had iets met zijn vrouw, of zijn dochter iets met een officier gehad, dat wist hij niet recht — zijne familie was ontvlucht en nu heimelijk in Nederland vertoefde en door het schilderen van deze portretten zijn brood moest trachten te verdienen.

Onder de talrijke portretten, welke Neuhuys in de ongeveer twee jaren,